

Sygn. akt IV CSK 222/15

POSTANOWIENIE

Dnia 16 października 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Owczarek

w sprawie z powództwa Z. S.
przeciwko Z. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w R.
o stwierdzenie nieważności uchwały Rady Nadzorczej,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 16 października 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie
z dnia 18 listopada 2014 r., sygn. akt I ACa 501/14,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) oddala wniosek pozwanego o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Powód Z. S. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 18 listopada 2014 r., oddalającego apelację od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 1 kwietnia 2014 r., którym oddalono powództwo o stwierdzenie nieważności uchwały Rady Nadzorczej Z. sp. z o.o. z siedzibą w R..

Sąd Najwyższy, oceniając - na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. - skargę kasacyjną z punktu widzenia podstaw przyjęcia jej do rozpoznania, zważył:

Ustawodawca, wprowadzając skargę kasacyjną jako nadzwyczajny środek prawny służący od prawomocnych orzeczeń, podkreślił, że jej celem jest ochrona interesu publicznego polegającego na ujednoliceniu orzecznictwa sądów i rozwoju judykatury. Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia. Jego rolą nie jest zatem korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa, nawet gdyby one rzeczywiście wystąpiły. Ocena podstaw przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania następuje w ramach tzw. przedsądu. Sąd Najwyższy bada, czy wskazano i należyte umotywowano przyczyny powołane w art. 398⁹ § 1 k.p.c., tj. czy występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, i przyjmuje ją do rozpoznania, jeżeli jest spełniona przynajmniej jedna z nich. Kognicja Sądu Najwyższego na tym etapie postępowania jest ograniczona i nie obejmuje oceny zasadności podstaw skargi kasacyjnej, zastrzeżonej dla Sądu orzekającego w innym składzie.

W art. 398⁴ § 2 k.p.c. przewidziano wymaganie przytoczenia i odrębnego uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Powód oparł wnioski na przyczynie wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., podnosząc, że występuje istotne zagadnienie prawne, sformułowane w formie pytania o treści: „Czy rezygnacja z funkcji członka rady nadzorczej spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, w treści której wskazano, iż składający ją członek rady

nadzorczej rezygnuje z pełnienia funkcji w radzie nadzorczej z dniem jej złożenia, a która została złożona zarządowi spółki oraz przewodniczącemu rady nadzorczej spółki, wywołuje skutek w postaci wygaśnięcia mandatu członka rady nadzorczej spółki z dniem jej złożenia, czy też z dniem, w którym zostanie ona ujawniona zgromadzeniu wspólników, jako organowi, który powołał członków rady nadzorczej?”

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, powołanie się na występowanie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), które wiąże się z określonym przepisem prawnym i którego wyjaśnienie ma znaczenie dla rozstrzygnięcia przedmiotowej i innych podobnych spraw, wymaga precyzyjnego sformułowania i wskazania argumentów prawnych (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11). W zasadzie powinno to być zagadnienie nowe, o charakterze rzeczywistym, a nie teoretycznym, którego wyjaśnienie przyczyni się do rozwoju jurysprudencki. Argumentacja uzasadniająca wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania musi zawierać odrębne, pogłębione wywody wskazujące na zaistnienie powołanych okoliczności (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2008 r., II PK 3/08, nie publ.; z dnia 19 października 2006 r., IV CSK 246/06, nie publ.; z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, nie publ.; z dnia 19 grudnia 2001 r., IV CZ 200/01, nie publ.). Za istotne zagadnienie prawne uznaje się zagadnienie dotychczas niewyjaśnione i nierozwiązane w orzecznictwie, a więc cechujące się nowością i którego rozstrzygnięcie może sprzyjać rozwojowi prawa (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 marca 2012 r., II PK 2/12, nie publ.).

Wywód przedstawiony przez skarżącego nie odpowiada powyższym wymaganiom. Sąd Najwyższy wielokrotnie zajmował się przedstawionym zagadnieniem, a jego stanowisko jest zgodne i utrwalone (por. m.in. wyrok z dnia 9 maja 2012 r., V CSK 223/11, OSNC 2012, nr 12, poz. 145, wyrok z dnia 24 maja 2013 r., V CSK 313/12, „Glosa” 2015, nr 1, postanowienie z dnia 11 lipca 2014 r., III CZP 36/14, Mon. Pr. Bank. 2015, nr 3, wyrok z dnia 2 października 2014 r., IV CSK 7/14, G. Prawn. 2014, poz. 194). Skarżący nie wykazał, aby zachodziła potrzeba zmiany lub modyfikacji wykładni dokonanej w powołanych orzeczeniach.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. *a contrario* odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania. Wniosek pozwanego o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego podlega oddaleniu wobec nieprawidłowego sformułowania, tj. nie powiązania go wprost z etapem postępowania w przedmiocie przyjęcia skargi do rozpoznania tylko merytorycznego jej rozpoznawania.